

HİKÂYELER

Serkan SARIKAYA

Hikâyeler
Serkan SARIKAYA

Kapak Tasarımı
Dr. Enes BAŞAK

Mizanpaj
Fatih KIRMIZIGÖZ

Editör
Esmâ Nur Ayşe ÇELİK BAŞAK

1. Basım, Ocak 2023

ISBN
978-605-184-464-0

Yayınevi
SAGE Yayıncılık Rek.Mat.San.Tic.Ltd.Şti.
Kazım Karabekir Caddesi
Uğurlu İş Merkezi No: 97/24
İskitler – Ankara
Tel: 444 9 296
Sertifika No: 47603
Ankara/TÜRKİYE

Baskı
BİZİM DİJİTAL MATBAACILIK
SANAYİ VE TİCARET A.Ş.
Serhat Mahallesi Uzayçağı Caddesi
1128.Sok. No:6 Ostim/ANKARA
Tel: 444 9 296
Matbaa Sertifika No: 41356
Ankara/TÜRKİYE
bilgi@bizimdijital.com
www.kitapbastir.com
www.bizimajans.com

İÇİNDEKİLER

<i>Hırsız</i>	5
<i>Muhbir</i>	14
<i>Uyurgezer</i>	25
<i>Emine</i>	31
<i>Köpeklerin İntikamı</i>	67
<i>Çekirge Karakolu</i>	78
<i>Tava</i>	89
<i>Nafaka: Kesinleşmiş Zulüm</i>	96

HIRSIZ!

Parçalı bulutlu bir hava vardı. Sanki her an yağmur yağacakmış gibiydi. Güneş, bulutların arasından bazen görünüyör bazen görünmüyordu. Hava ne sıcak, ne soğuktu.

Elif, yeni aldığı kalemiyle öğretmenin tahtaya yazdığını defterine yazmaya çalışıyordu. 11.sınıftaydı Elif. Çalışkan bir öğrenciydi. Öğretmenleri ondan çok şey bekliyorlardı.

Son cümleyi yazmak üzereydi ki, bütün sınıfla birlikte o da irkildi. Korkudan yeni aldığı kalemini yere düşürmüş, ayağa kalkmak isterken kaleminin üzerine basmıştı. Yeni aldığı kalemi daha bir gün bile kullanmadan kırılmıştı.

Okul Müdürünün ayak sesleri ve öfke dolu haykırışı okulun soğuk koridorlarında bir bir o duvara bir bu duvara çarpıyor, hiç dinmeyecekmiş gibi okulun içinde yankılanıp duruyordu. Okulun en eski öğretmenlerinden olan Ayşe Öğretmen bile Müdür Bey’i, hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Öğretmenler bile Müdür Bey’in öfke dolu haykırışını duyunca tedirgin olmuştu.

Müdür Bey, “*Herkes sınıfları boşaltsın. Okulun önünde sıra olsun*” diye her sınıfın önünde öfkeyle haykırıyordu. Çok önemli bir şey olduğu belliydi. Ama kimse ne olduğunu bilmiyordu.

Bütün öğrenciler ve okulda bulunan herkes, büyük bir merak, endişe ve çaresizlik içinde okulun önünde sıra oldu. Yağmur da sanki onları bekliyordu. Herkes sıra olur olmaz yağmaya başlamıştı. Dakikalarca o yağmurun altında beklemişlerdi. Niçin beklediklerini de bilmiyorlardı. O an, orada bulunan herkes, onları, bu yağmurun altında ıslatan her kim ise, her ne ise ona karşı büyük bir öfke duyuyordu.

Okul, üç katlı bir binaydı. Eğitim ikinci ve üçüncü katlarda verilirdi. 1.kat, zeminden üç metre yüksektydi. Zeminden okulun 1.katına çıkmak için on iki basamak merdiven çıkmak gerekiyordu. Beş metre uzunluğunda geniş bir merdiveni vardı okulun.

Herkes, merdivenlerin 1.basamağının üç metre gerisinde bir asker edasıyla sıraya dizilmiş, endişeli bir bekleyiş içerisindeydi. Herkes, “*Ne olacaksa bir an önce olsun artık*” diye geçiriyordu içinden.

Otuz üç dakika sonra Müdür Bey, elinde mavi bir çantayla, sinirden çıldırılmış bir vaziyette merdivenlerin ucunda göründü. Çatık bir kaş ve gür bir sesle sordu:

- *Bu çanta kimin?*

O esnada hiç kimse o çantanın sahibi olmak istemezdi. Ama o çanta Elif'in çantasına benziyordu. Hayır hayır benzemiyordu. O çanta Elif'in çantasıydı. Elif'in çantasının Müdür Bey'de ne işi vardı. Elif, elini kaldırdı. Hiçbir şey demeye cesareti yoktu. Sadece elini kaldırdı.

Sert bir el hareketiyle Müdür Bey, Elif'i yanına çağırıldı.

- O, elini kaldıran buraya gelsin.

Elif, korkarak yaklaştı Müdür Bey'e. On iki basamak merdiven çıkmıştı Müdür Bey'e yaklaşabilmek için. Titrek bir sesle cevap verdi:

- Benim öğretmenim.

-- Senin mi?

- Evet.

-- Demek senin haa!

- Evet.

-- Utanmadan bir de 'Evet' diyor. Al sana!

Tokadın etkisiyle on iki basamak olan merdivenlerin birinci basamağında bulmuştu Elif kendini. Çok incinmişti. Yanağı, sağ dirseği, sol dizi çok acımıştı. Ayrıca alınının sol köşesinden de kanlar akıyordu. Ama suçunun ne olduğunu bilmiyordu. Kimse bilmiyordu.

Elif gibi çalışkan bir öğrenci, ne suç işlemiştir de bu muameleye maruz kalmıştır?

Elif'in suratına inen tokadın sesinden sonra bir ses daha yankılandı okulun bahçesinde.

- Hırsız! Hırsız! Hemen yarın velini çağırıyorsun. Sen de pılını pırtını topluyorsun, derhal bu okulu terk ediyorsun. Bizim okulumuz da hırsızın yeri yok.

Elif, hayatında hiç bu kadar ağır bir söz işitmemiştir. "*Keşke sağır olsaydım da hiç işitmeseydim.*" dedi kendi kendine. Şok olmuştu Elif. Tokatın verdiği acıdan, düşmanın verdiği acılardan daha çok incitmişti bu sözler Elif'i.

Öğretmenleri Elif'ten çok şey bekliyordu. Belki bir hâkim, belki bir doktor olacaktı. Belki de kendini çocuklarına adayan bir anne olacaktı. Ne olursa olsun Elif, büyüdüğünde Müdür Bey'in kendisini neden dinlemediğini hayatı boyunca anlayamayacaktı.

Okulda görev yapan bir öğretmenin değerli bir eşyası Elif'in çantasında bulunmuş ve bu yüzden Elif, "Hırsız" damgası yemiştir. Öğretmenlerinin, arkadaşlarının, hatta en sevdiği, en iyi olduğunu düşündüğü arkadaşlarının dahi bakışları birden değişivermişti Elif'e karşı. Bir insan hakkında fikir değiştirmek bu kadar kolay olmamalıydı oysa.

Bir öğretmeni hariç, hiç kimse Elif'in çantasındaki değerli eşya ile ilgili tek bir soru bile sormamışlardı Elif'e. Elif, "*Yargısız infaz*" sözünü duymuştu ama duymanın başka, yaşamının başka olduğunu, o anlamıştı.

Elif, çaresiz Müdür Bey'in dediklerini yapmak zorunda kalmış ve ertesi gün okuldan atılmıştı...

...